

קוראיה ברודווי בתים

— אישם, בין סיאול וקן הרוחב 38', צעדה פלוגה עיפה של חיליניחיתה אמרי קאיים, בדרך הנסיגה מפני כוח המחץ הסיני...

אותה שעה בקעו צלילי אותו שיר מחנך יות ברודווי, נשמעו מספר פעמים ביום ב 2563 תחנות השידור 99' תחנות הטלביזיה של אמריקה; אמריקאים צמאישי ורקו מטבעותיהם לתוך 400.000 תיבות הנגינה כדי לשמעו.

גבינות צאינה, דגים-מלוחים צאי' גה וקוקטיילים צאינה נמכרו ברחבי ה' מדינה; תלמידי רוסט-פוינט, האק' דמיה הצבאית האריסטוקרטית, קמו ושרו את השיר כדי לעודד את קבוצתם במגרש ה' כדורגל; תזמורת אמריקאית ניגנה אותו, כדי לקבל את פניו של שר-הדתות, הרב מיימון, כנראה מתוך סברה שזהו המנון ציני.

הודיע משרד סטאטיסטי לאמריקאים, ה' ארהבים מספ' : השיר הושמע בארה"ב 1400 פעם בכל דקה של היממה.

ברונדה, פלמה, עפו. דרכו מהפכנית של "צאינה" החלה לפני 10 שנים, בצריפי פלוגה ב' של הגדוד הארצישראלי הראשון בצבא הבריטי, בבתיים, קורפורל (כיום רב' סרן) בלום התפרץ לצריף, הניח כמה מלים של היחל חגיגי לפני אפו של יששכר (סט' פאן) מירון (מכרובסקי), שהיה אז בן 21, גינו של מחבר ניגונים סטריים, שבא שנתיים לפני כן עם עליה ב' מפולין, היה לטוראי ומחצצר-פלוגתי באותה יחידה.

יששכר החל לנגן בפסנתר, לצרף צלילי צליל, תוך שעתים היתה המנגינה גמורה, עשרות חיילי הפלוגה החלו שרים אותו ב' צרף; משם התפשט ונוד, בעקבות הגדוד דים הארצישראליים, לצפון-אפריקה, איט' ליה; חזר לארץ-ישראל, הושר ביחידות פלמ"ח, בתאי המוות של עכו (לפי גולן' בובסקי), בפי גודווי גבעתי שיצאו למל' חמת העצמאות.

אולם זו היתה רק תחילתו של מסע' הנצחון, בדרכים נסחרות נתגלגלו הצלילים לאמריקה, עוררו את תשומת-לבם של מייצרי התקליטים — עסק המכניס עשרות מיליונים של דולארים בארץ בה יכול כל נער לקנות בה טיפון בכמה פרוטות.

אנגלית, פולנית, סנינית. שתי חברות אמריקאיות גדולות פנו אל יששכר מירון, שהיה בנתיים לסרן בצה"ל (אמנות) ולפ' קיד גבוה במחלקת החינוך. חברת מיליס קנתה את כל הזכויות, תמורת אחוים כרוי חים. החברה המתחרה, קרו מבל, הת' רגוה, החלה מייצרת תקליטים תחת שם מיי רון, אח"כ הודיעה, שוהי מנגינה עממית עתיקה, רכוש הציבור, שאין לשלם תמורתה כל שכר מחברים.

אותה שעה כבר הגיע השיר לשיא, אשר לא הושג עוד ע"י כל שיר דומה בעולם. 7 מיליונים תקליטים נמכרו בארה"ב בלבד; גדולי הזמרים האמריקאיים שרו את 56 ה' עיבודים האמריקאיים, העבריים, הפולניים, הצרפתיים, האידישיים, הסיניים והאיטלקיים, הצרפתיים, האידישיים, הסיניים והאיטלקיים,

מירון, 1941 "צאינה הבנות, וראינה..."

שהחלו מצפים את העולם, וחדרו אפילו בעד מסך-הברזל, דרך ציכוסלובקיה, לעבר פולין ובריטה-המזרית. ריצ'ארד טאקר, כוכב האר' סירה מטרופוליס, אמריקאי נוצרי, שר אותו

בעברית עסיסית, שיכלה לשמש, בצחותה, דוגמה לרוב חברי הכנסת. מירון החליט, לפי עצת באיכחו בארה"ב, להיפרד מאשתו ושתי בנותיו ביד-אליהו בת"א, לנוסע מעבר לים, לעמוד בעצמו על זכויותיו.

שרן, שרקו, זימומו... קבלת הפנים היתה מזועזעת, העמידה בצל את קבלת ה' פנים לשרי המדינה. גדולי העיתונים בעולם הקדישו לו את הכותרת הראשית בעמוד ה' ראשון, מאז אלפי מכתבים נצטברו במל' נו, רבבות נערות צעירות ביקשו תמונתו, במסיבות ציבוריות הושב ליד טוסקניני. "מעולם לא היתה בחורה בשם צאינה".

צעק ניוירוק וורלד טלגרם, גדול העיתונים בעולם, בעמודו הראשון. "אמנם שרו, שר' קו וזימומו מיליונים את צאינה מתוך אמר' גה, שהם מקדישים את התלהבותם לנקבה אהובה, אולם יששכר מירון אמר, שמעולם לא היתה בחורה כזאת...".

בינתיים סער בבית-המשפט (ובעתונות) המשפט הגדול בין מירון וחברת קרומבל. החברה טענה שהמנגינה חוברת ע"י אחד ספנסר רוס, אך לא היתה מסוגלת להוכיח, שאיש כזה קיים בכלל. כשהזמנה כמומחה את אלכס קרמר, מנהל תכנית "מנגינת ה' מסטורין" בתחנת קולומביה, למען יוכיח, כי צאינה היא מנגינה עממית עברית עתיקה. קרמר העיד, בסופו של דבר, את ההיפך. מאותו רגע לא היה ספק, שמירון יזכה ב' משפט — ובסכום האגדתי הכרוך בנצחון זה.

דוקארים, משפטים, נשיקות. ב' זאת לא נסתתמה הפרשה. יוליוס גרוסמן, קומפוזיטר יהודי-אמריקאי, הגיש תביעה על 100.000 דולאר נגד מירון, בטענה שהוא גרוסמן, חיבר חלק מן המנגינה, ואילו מירון טוען שהנהו המחבר היחיד. נסתבר ש' גרוסמן הוסיף 16' שורות המנגינה 8 ש' רות משלו.

היוכח הגדול נפתח מחדש. האם אדם, המעבד מנגינה ומוסיף לה כמה שורות, יכול להיחשב מחבר-שני? מירון טען שהשיר ה' שר מיליוני פעמים ב' יבשות, לפני שגרוס' מן אף שמע עליו. הטענה שיכנעה, ארגון המחברים היהודיים אשר, שמירון הוא המ' חבר היחיד. כדי לשמור על שלום-הבית ה' יהודי והציני, השתדלה הקונסוליה הישרא' לית לתוך; גרוסמן ויתר על תביעתו המש' פטית, נישק את מירון בטכס ציבורי, מול עיני עשרות מצלמות.

מירון, 1945 "חיילים במושב..."

קומפוזיטורים, מוכרי-חלב, מצח-צחי-נעלים. כשחזר מירון, השבוע, ל' ארץ, הודה בלגו, כי נסיונו האמריקאי הש' פיע עליו השפעה רבה. "נוכחתי לדעת שגם גדולי הקומפוזיטורים האמריקאיים אינם מת' ביישים ליצור שיר-עם פשוט שבפשוטים; חושבים ליצור לעצמם, כשהשיר נפוץ בפי מוכרי-חלב ומצחצחי-נעלים... כך נר' צר סגנון לאומי אמת... בעוד שאצלנו משתדלים ליצור סגנון באופן מלאכותי, ב' התאמצות שכלית..."

אין ספק שגדולתו של צאינה נובע מפש' טות זו של שיר-חיילים, ללא פראזות וציר' ונה, "אלפיים שנה" ו"יצור הנפש", שחבר ב' חברת חיילים פשוטים ולמענם. פשטות זו איפשרה לשיר לחזור אל ליבם של מיליוני אנשים, שלא שמעו סגנון באופן מלאכותי, ב' של מדינת ישראל.

בתכנית זו מנגנים מנגינה כל שהיא, ובגמר התקליט מטפן הקריין למספר מקרי, שואל את בעל הטלפון, אם האזין לתכנית והאזין לתקליט. אם האזין האיש וידע לז' הות את המנגינה, הוא זוכה בפרס של 30.000 דולר במזומנים.

כשיצא מאמריקה, שאלוהו העתונאים: "האם אתה אירווינג ברלין? של ישראל?" ענה מירון בענווה: "לא, אני מירון של ישראל..."

ניוירוק, פויס, מרדיד

— יומיים לפני התכנסותה של מועצת הבטחון עוד שכב המייגור גנרל ויליאם ריילי, ראש מטה אר"מ, במירת חוליו בניר יורק, דבר שלא מנע את ניצגי סוריה להר' פיע ליד מיטתו, לדון עמו משך ארבע שעות על סכסוך החולה.

— כאשר ארתור מלר, היהודי האמריקאי, שהתפרסם במחזה מות הסוכן השליש הש' בוע את מיליון הדולרים הראשון, הכנסות המחזה, שקע בכורונות, סיפר כיצד מכר את זוג כסיותיו על מנת לשאול מכונת כתיבה, להעתיק בה את כתב היד של זות הסוכן.

— גם אבא אבן, שגריר ישראל בחושינגטון, נזדרז וזכה במיליון דולר, הכנסות השבוע הראשון למכירת אגרות מלווה העצמאות. ל'

מירון, 1948 "צאינה, אל תחבאנה..."

אחר מכן הוכתר עליידי שבט אינדיאני ב' תואר "ראש שבט", ענד עטרת-נוצות, מל' בוש ראשו של כל אינדיאני טוב. עיתוני ארה"ב סיפרו השבוע את המ' עשה, שארע בדוגלס מקארטור, בעת ב' קורו האחרון בקוראיה: "אדוני הגנרל", אמר קפטן אחד למקארטור שאינו חובש, פרינציפיונית, קובע-פלדה, המקום שאתה עומד עליו נתון בסכנה, לפני תמש דקות נהגנו מקרוב שני צלפים סיניים." וכמובן — אמר מקארטור: "זה בדיוק מה שיש לעשות לצלפים."

— עם התגברות השמועות על גירושה הקרובים של ריטה (גילדה) היוורט מבעלה עלי חזא, נזדרזה חברת קולומביה, הכריזה: הושלמו כל ההכנות להסרת סרט חדש של ריטה, הראשון מזה שלוש וחצי שנים.

— כשפקעה סבלנותו של איכר אמריקאי אחד, נתן הרוויס, מדיוני הסרק בקונגרס ארה"ב, שעיקבו את משלוח שני מיליון טון החיטה להודו הנתונה בסכנת רעב, העמים תריסר שקי חיטה, חמשים קילו השק, על מכוניתו, הביאים לקונסוליה הכללית של הודו בניוירוק.

— תושבי איוט סט, לורנס, כפרו של ברנד שאו, פתחו במסע מחאה נגד ריבוי המבקרים האמריקאים בביתר של שאו, ה' הורסים את גינות הפרחה בכפר החוסמים את התנועה ברחובותיו. הצעת פתרון: מכי' רת בית שאו לאמריקאים, שיעבירוהו לאר' צמ, יהיו מאושרים בכך ויוכלו להמשיך ב' נהירתם ההמונית בלי להפריע לאנשי הכפר. — כאשר פלמירו טוליאטי, מנהיג הקומו' ניסטים באיטליה, סיכם את התשורות ש' שלחו לו מערציו, גילה מלבד מכונת השיוט וסירת המנוע שקיבל בפתחת כינוס מפלג' תו, גם 275 לירות במזומנים, שתי מכונות תפירה, תריסר מגבות, זוג נעלי הרים, ארגז גבינה, קילו סוכריות וכדור עולם קשור בכרט אדום.

— בכינוס מומחי תזונה בגינה, שויץ, סיפר יועץ צבאי אמריקאי לענייני תזונה, כי אחד ממאכליו החביבים של דוויס ("אייק") איינוואר במטהו בפריס הוא הלבניה האר' מנית, המכונה "מדוון". "לעתים", העיר היועץ, "הוא מסתפק בארוחת מדוון יגור ומבסוט גורא".

— ראש עיריית בית-לחם, נוצרי שנוא המופתי וחביב עבדאללה, עיסא בנדק, מונה • אירווינג ברלין, נולד 1880 ברוסיה, מחבר אלפי שירים עממיים אמריקאיים. ב' השאר: זהו הצבא, זיגפלד פוליס.

ציר הירדן במרדיד של פרנסו, יפתח שם את יחסי האהדה ההדדיים, שהחלו בביקור עבד' אללה בספרד, אימוץ ילדי פליטים ערביים עליידי ממשלת ספרד.

מירון, 1951 "מבן חייל, איש צבא..."

ירושלים, בירות, קהיר

— התברר כי קצין העיתונות החדש של או"ם בירושלים, פאול ינקובסקי, לוקה ב' נוהג מזר: מדי פעם הוא מאחר בששים דקות לכל פגישה. ההסבר היה פשוט: ינ' קובסקי, השהה לרוב בבירות מקום מושבו החדש של מטה או"ם, שוכח להקדים את שעונו בשעה אחת, בעובורו לצד הישראלי. הפתרון: רכישת שני שעונים, שאחד מהם יכחן לפי שעון המרחב (המקדים את גרי' ניץ' בשעתיים) ואחד יכחן לפי שעון ישר' אל (המקדים את גריניץ' בשלוש שעות).

— לבסוף החליטו משה שרת, שר החוץ, וד"ר וולטר איתן, מנהל משרדו, לנקוט ב' צעד, המקובל בכל ארץ מתקדמת, אך מראה חידוש בישראל: השבוע הכריזו, בפומבי, על משרות פנויות בסגל הגבוה של משרד החוץ. בין המשרות המבוקשות מועמדים: עוזרים למנהל מחלקת חבר העמים הברי' טי, אירופה המערבית, אמריקה הלטינית.

— כאשר יועצו המשפטי של משרד החוץ הישראלי, הד"ר שבתאי רוזן, נקרא לבית ה' דין הבינלאומי בהאג, לחתת את דעתו על מחלוקת בריטית-רוסית בעניין חתימת אגנת הגינוסטייד (רצח הגושים), זכה בכך בהערכה מיוחדת. השבוע זכה, נוסף לכך, ביחס מיר' חד: הרצאתו, שנקבעה לשבת, הוקדמה ל' יום השישי, פתחה בציטטה מדברי המחוקק העברי, הרמב"ם, ארכה שבע שעות.

— שלושה השרים הדתיים בממשלת ישראל אל ביקשו להקדים את יום העצמאות מיום ששי בשבוע לחמישי, לא נענו. אלוף משנה שלמה גורן, רבו הראשי של צה"ל, נטל את העניין לידי, התקשר עם הרמטכ"ל, הסביר כי קיום יום העצמאות ביום ששי עלול ל' הביא לחילול שבת על ידי יחידות צה"ל, שתאחרנה במפגנים, הצליח להקדים את יום העצמאות ארבעים ישמונה שעות — אחת פנייתו.

— יצחק בן-אהרון, אחד מדבריה המשוש' מים של ישראל (כדוגמת משה ארם, מרדכי בנטוב, ישראל בריהודה, מאיר יערי, משה סנה) וממנהיגי סיעה ב', החליט לקחת חלק בחידוש פניה של מפלגתו הראשונה — מפא"י. השבוע הרצה בפני עשרות צעירי מפא"י, יומי התנועה להתחששות מפלגה, על מקומה של ישראל בעולם, ומנע מנקיטת לשון קומפורמית.

— שעה שחוקר האטום הארזנד יורי, ה' מבקר בישראל, הצהיר בחיפה, כי האמצעי הטוב ביותר נגד פצצת האטום הוא מניעת המלחמה, נזדרז שבועון אמריקאי, לוק, הבי' היל את קוראיו בפרוט ממדי הפירוש האטום מית, מתוצרת 1951: אורכה — ששה מס' רים, קוטרה — שלושה מטרים, משקלה — ארבעה וחצי טון.

— צייר בלגי, בן הדת הקתולית, פייר וואן רוגן, המסייר בישראל, תמה על צעיר' רותם של רוב הישובים במדינה, מפעלי החרושת והפיתוח; לבסוף, אחר שהוסבר לו, ה' העברית המדוברת בפי תושבי יש' ראל נולדה מחדש לפני חמשים שנה בלבד, הביע חששו: "אם אעבור לעיר העתי' קה עוד יספרו לי שישו נולד מחדש". — בגלל מצב החירום הבינלאומי, הודיע פארוק, מלך מצרים, תהיה חתונתו לנירמן סאדאק צנועה ביותר. בהתאם לכך צימצמה הכלה את רכישותיה: הסתפקה בשלושים בגדים, שלושים זוגות נעליים, מספר ארגזי מבגעות וצעף נישואין ששחיו אלף ל' רות.